

XIXV.

Още малко п.....

Сутрѣньтъ бѣше Петѣкъ. День, въ кого-то сѣкой селянинъ, сѣка селѣнка, отъ ближны-тѣ села, носятъ свои-тѣ малкѣ продажбѣ; като: брашинце, лучицѣ, чесанѣ, пиперѣ, вѣлница и дрого да продаватъ въ града. Наша-та дружина стана, докѣтъ още зора ся не бѣше сыпнала, тръгна за да не ся срѣща и стига съ никого. Нѣ въ тоя день сѣкий селѣнинъ ставаше по-рано и бѣрзаше да пристигне тамъ, за дѣто и тѣ силахѣ да стигѣтъ.

— Василе и Петре! изрече Желе, това не ще бѣде тѣй, както думате вые, нощемъ да хвлезете въ града съ тѣзи дрѣхы, добрѣ; нѣ да вървите сега съ насъ, то не бива; видите че хора минувѣтъ за минувѣтъ.

Вые ся сега раздѣлете отъ насъ, та ударете изъ урманлѣка, отъ-дѣто и додохте, горѣ надъ Ченгель, пакъ отъ тамъ ще привалите направо. Ные ще ся поприберемъ и зарадъ насъ нищо. Станка и булка-та ся поприоблѣкохѣ и за тѣхъ ся не бойте.

— Нека бѣде тѣй, Жельо, отговори Василъ, тѣй ще е побезгрыжно.